

парченце. Все такива ми сж нивитѣ: за единъ день — много, за два — малко.

— Да ти продамъ моята, та да се не разтакашъ така, — подхвѣрли неочаквано Наню.

— Коя?

— Ето, тази, Козебаирката.

— Голѣма е. Пъкъ и много ще искашъ.

— Петъ хиляди декарчето. Деветнадесетъ декари и два ара е. Ще натракашъ деведесетъ и шестъ хилядарки, ама ще имашъ нива и половина.

— Скѣпа е.

— Кѣде е скѣпа? По-миналата година Серсето ми даваше седемъ хиляди.

— Друго бѣше тогава...

— Че сега какво е?

— Взехъ да се свѣршватъ паритѣ, това е.

— Свѣршватъ се за мързеливцитѣ. Я ѝ залѣгни ти, че да видишъ какъ хемъ сама ще се плати, хемъ и тебе човѣкъ ще направи.

— Житото взе да спада.

— Кѣде е спаднало житото? Кой ти каза?

— Кой ще ми каже? Приказватъ, пъкъ и самъ носихъ въ града..

— Маневри! Търговски маневри! — извика като предъ събрание Наню и разпери кжситѣ си здрави ржце. — Сговорили сж се нашитѣ житари, ще пограбятъ нѣкой и другъ день на по-низки цени, ще се скарать и пакъ ще си трѣгне по старому. Мжчното е, Илийко, докато да се решишъ. Ти мене слушай.

Илия се замисли. Право казва Наню — докато да се решишъ. Решишъ ли се — мечка страхъ, менъ не страхъ и — готово. Когато преди войната Иванъ Дертлията пазари мелницата на Бѣлковчето, всички прехапахъ устни: лудъ ли е този човѣкъ, та се хвѣрля така? А ето че се започна войната, паритѣ се